

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2013 r.

skargi D. W. - prowadzącego działalność gospodarczą

pod nazwą C. W. - Autoryzowany Dealer D. W.

w O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt [...]

wydanego w sprawie z powództwa R. Z. -

prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą A. B.

Lakiernictwo i Blacharstwo w K.

przeciwko D. W. - prowadzącemu działalność gospodarczą

pod nazwą C. W. - Autoryzowany Dealer D. W.

w O.

o zapłatę 35.060,00 zł,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym wyrokiem z dnia 22 października 2010 r. Sąd Okręgowy w Ł. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. w ten sposób, że uwzględnił powództwo R. Z. przeciwko D. W. o zapłatę kwoty 35.059, 51 zł z ustawowymi odsetkami.

Wymienione wyrok D. W. zaskarżył skargą o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać, obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona – przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia z 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ. oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, ustanowienie jako dwu odrębnych wymagań skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym

i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., należy przyjąć, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

Wniesiona skarga zawiera przytoczenie podstaw i ich uzasadnienie, skarżący nie wskazał w niej jednak przepisów prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, przez co nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych przyczyn na podstawie art. art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.